

Jag, jag det är,
 Som från fjerran rymder
 Min ljungeld sänder;
 Med skarpsynt öga
 Dess välde vidgar
 Kring jorden ut;
 Och då orkanen
 Fram, fram med dån
 Öfver djupet hastar
 Och allt, som möter
 I virrvarr kastar,
 Då är det *jag*,
 Som dess kretslopp styr.
 Jag är det ock,
 Som ur gnistan väcker
 Eldsflamman, härjarn
 Med jernarmar.
 Jag, jag det är,
 Som i vredens stunder

Upptänder glöden
 I kraterns härdar,
 Och då kring bygden
 Sin eld de slunga
 Och jordens dalar
 Af thordön gunga,
 Då qvalen gästa
 I nödställt bo,
 Då får mitt hjerta
 En flygtig ro.

Så, så jag utför
 Mitt verk i tiden;
Så, så till strid
 Jag förbyter friden;
 Och hvar jag än
 I det vida far,
 Der blir blott stoft
 Uti stoftet kvar.

Och när man glammat och lekt sig trött
 Man slumrar in i sin säng så sött,
 Och ler i drömmen ännu så säll
 Mot barnaoskuldens juleqväll.

Jultrejda.

Nu är det högtid i hvarje hus,
 Nu stråla tindrande juleljus
 I rikmans sal som arbetarns tjäll,
 Ty inne, inne är juleqväll.

Nu prunkar granen så hög och fin
 Och barnen surra omkring som bin
 Och far och mor se förnöjda på,
 Ty flydda dagar de minnas då.

Så kommer "bocken" med smått och godt
 — Och nu har fröjden sin höjdpunkt nått —
 Åt alla goda han gåfvor har,
 Men åt de onda han intet spar.

Hvad är då evigt?

Evige, skall då det allt, som tjuisar vårt kort-
synta öga,
Skänker oss stundernas fröjd, blifva ett in-
tet engång?
Verldar i tusendetal, som fram på omätliga
banor
Ejerran i rymderns haf styra sin rastlösa
färd
Äro de alla blott stoft? försvinnande slock-
nande irrbloss,
Som efter seklers förlopp skola förkrossas,
förgås?

Hvad är då evigt, då allt, skönhet och här-
lighet, storhet,
Skapelsens ädlaste verk äro förgängelsens
rof?
Evig, blott evig är *du*, som högt ofvan stjer-
norna tronar,
Du, i hvars styrande hand människans öde
och väl,
Verldarnes framtid och slut fördolda, förbor-
gade hvila.

Engel i skyn.

Högt, högt på den eviga klarhetens strand,
I sommarens fridfulla natt
Bland silfverskyar i ändlös prakt
En engel i strålskrud satt.

Härifrån på skönhet och fågning rik
Guds danade verld han såg,
Han visste ej att förintelsen
Derunder i löndom låg.

Han anade ej den ondska och list,
Som stoftet i skötet slöt,
Han kunde ej höra hur' tidernas storm
Der härjande, mordisk röt.

Ty synd och mörker och sorg och nöd
Ej engelen visste af;
Han lärt blott att älska och tjena den Gud,
Som lifvet åt honom gaf.

Åbo slott.

Förgängelse, du som till stoft all jordisk härlighet krossar,
Eviga rymders demon, när har du fullgjort ditt värf?
Har han, himlarnes Gud, som allt med ett varde framkallat,
Rymdernas ändlösa prakt, *dig* till dess *härjare* gjort?
Eller är du en magt af mörkrets herskare danad,
För att i afgrundens famn störta den allvises verk?

Så i qvällen engång jag sporde, medan jag tankfull
Satt vid din grånade fot, Auras föråldrade borg
Och i din vittrade famn såg mossan spirande vexe,
Skådade högar af grus, stänkta af vågornas svall.
Minnen, för sekler engång hänsvunna till grifternas gömmor
Fram i föryngrad gestalt trädde för forskarens blick.
Och jag såg hur' i krigets, nödens och farornas stunder
Manligt du bjöd för ditt lands välgång din stålfasta barm,
Konungar, hertigar här i skydd undan tidernas stormar
Såg jag i ära och glans föra ett lysande hof.

Men bland fröjder och prakt jag ock såg ve-
mod och smärta,

Varsnade hat och förtal, afund och uselhet
gro.

Här i fängelsets qvalm, på halmens torftiga
läger,

Fjerran från maka och barn, vänner och fä-
dernesland,

Erik, Svithiods kung, i långa, sömnlösa nätter
Qvad för den hvinande vind suckarnes sorg-
liga sång.

Här i sekler jag såg schavotter resas; för böd-
lars,

Skarpa-rättares stål ädlingar gjuta sitt blod.

Tiderna ilat framåt; i frid sof re'n Erik i
griften;

Suomi vid Svithiods bröst fick ej mer slumra
i ro.

Stormarne ryckt henne bort till herskaren,
grannen i öster.

Flyktade minnen nu blott voro en broderlig
tröst. —

— Åskorna slutat sin rund; frid råder kring
Fennias bygder;

Stålet renadt från blod plöjer nu landtman-
nens jord.

Fästen, för krigiska värf uppresta; glömnda,
förgätna,

Tärda af tidernas tand, ligga förfallna till
grus;

Och i de salar der fordom skämtet och fröj-
derna gästet

Vinden, som ilande far, sjunger sin ensliga
sång.

Auras grånade drott, du fäste äldst uti Suomi,
Hvila från striderna nu vördadt och kärt
för det folk,

För hvars framtida väl i sekler du varit ett
 värn.
 En gång skall väl ock *du* gå till de flykta-
 des tal.

¶ ä.

¶ Om en fogel jag vore,
 En, en af de sällas tal;
 Och du en blomma så fager
 Derborta i skogens sal.

Hos dig, hos dig jag då dröjde
 Den hela Guds dag så lång,
 Och qvittrade vid din sida
 Mitt hjertas skönaste sång.

Och vore du sen en bölja
 Långt, långt på det vida haf;
 Och jag en fläkt utaf vinden
 Högt, högt öfver djupets graf.

I höstens stormiga dagar,
 Bland klippor och öde skär
 Jag finge dig sälla hviska
 Hur' högt jag dig håller kär.

I höstens stormiga dagar,
 Vid elementernas strid
 Jag finge, jag finge dig famna
 Min lefnadsengel så blid.

Tiggarflickan.

Och liten tiggarflicka med skum och tårdränkt
 blick
 I kalla vinternatten på ödslig skogsstig gick.

Hon var så arm och ensam, ty både mor och
 far
 För länge, längesedan ren jordens sköte bar.

Hon gick, tills sist af mödor och barnasorger
 trött,
 Hon sjönk på bleka drifvan och somnade så
 sött.

Hon drömde då hur' lycklig, hur' oskuldsfull
och säll

Hon sprang ännu i hemmet, i fars och mo-
ders tjäll.

Det var en juldagsmorgon, re'n tempelkloc-
kans ljud

Mildt skallade kring nejden: kom, kom att
prisa Gud!

Och far och mor de taga vid handen sina
små

Och tysta och andäktigt till Herrans boning
gå.

Och klädd i bländhvit ljusprakt det gamla temp-
let står.

Och genom hvalf och gångar de frommas lof-
sång går.

Så drömde tiggarflickan der hon på drifvan
satt

Af köld och hunger mattad i kulen vinternatt.

Men snart den sköna drömmen om frid och
fröjd har flytt

Och Herrans helga tempel till skog och natt
är bytt.

Hon måste åter börja sin tunga vandringsfärd,
Fast utaf mödor mattad och utaf hunger tård.

☉, då du sett.

Har du sett skogen der han félik står,
Då dagens drottning ned till hvila går
Och fogelsången tonar mildt i qvällen;
Har du sett vågen der hon silfverklar
I månens skimmer skumomkransad far
Att somna bort till ro vid gråstenshällen;

Har du sett blomman uppå grönan äng,
Der huld och skön hon uti blomstersäng
Sin väna kalk till frid i natten sluter;
Har du sett bäcken, der ur jordens barm
Han väller fram och kärleksfull och varm
Sin silfverdryck kring blomsterstränder gjuter;

O, då du sett naturens sommarlif,
Hur' vaxlingsrikt och hult och utan kif
Sin bana tyst det uti tiden hinner;
O, då du skådat med upplyftad själ
En akt utaf det stora gåtospel,
Hvarur det ädlas, skönas stoff upprinner.

Du lilla fågel.

Du lilla fågel, som bygger
I furornas hägn ditt bo
Och njuter af livvets sällhet
I fridfull och ljufvig ro.

Hur' ofta har ej jag skådat
Din lycka, din fröjd och lust,
Då fram jag min bana vandrat
På lefnadens vrånga kust.

Hur' ofta har ej jag önskat
I verdens stormar och strid,
Att vara som du en fågel
Derborta i skogens frid.

Att ostörd som du få bygga
För hjertat ett fridlyst tjäll
Och invid min makas sida
Se'n qvittra till livvets qväll.

Fluttfoglaqq.

Högt genom de vida rymder
De vingade skaror fly
Till fjerran länder i söder
Der vårsol och fågning gry;

Der skogar och lunder löfvas,
Der ängar i grönska gå,
Der vilja de bo och bygga,
Der hoppas de sällhet nå.

Ty här i fäderne-norden,
Här stundar det nu till höst;
Ned falla från träden löfven,
Att multna vid jordens bröst.

Skumböljda de vreda vågor
Mot klippiga stränder slå
Och hotfulla, dystra skyar
Högt, högt öfver djupen gå.

Allt, allt är så tomt och öde,
Så vissnadt och stelt och dödt;
Hvad sommaren en gång alstrat
Nu ligger till stoft förödt.

Dock åter den tid skall randas,
Då allt här sin fågning får;
Då mörker och stormar flykta
För grönska och sol och vår.

Då skola de åter ila
Från fjerran drufvornas land
Till saknade fosterbygder
På nordens älskade strand.

Du irrande vind.

“Du irrande vind säg hvi ilar du så
Kring verldshafvens skummande vatten;
Hvi söker du flyktige rast eller ro
Ej ens i den skymmande natten?”

“O vet, i den vida, förgängliga verld
Blott striden sin tillvaro finner
Och därför jag fridlös går fram på min färd
Tills ro bortom tiden jag hinner.”

Barmhertighetens lön.

Du lycklige, som äger hem och bröd
Och ej behöfver vandra fram i nöd

Se ej föraktfullt på den arma ner,
Då vid din dörr han om en smula ber;

Nej, bjud du honom slå sig ned i ro
Och taga del af glädjen i ditt bo;

Ty gör du det skall Herren aldrig gå
Och nödens slagbom för din husdörr slå,

Nej lyckan städse då uti ditt tjäll
Skall sprida fröjd och frid till lifvets qväll.
